

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 483/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.Т. из Р., Улица ..., чији је пуномоћник Г.П., адвокат из Р., Улица ..., против туженог АД П. АД из Б., чији је пуномоћник С.Г., адвокат из Б., Улица ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3064/13 од 27.11.2014. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3064/13 од 27.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Рашки П1 1031/11 од 09.07.2013. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу због незаконитог престанка радног односа за период од 01.12.2009. године до 28.08.2010. године исплати 1.173.347,07 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, а све ближе наведено у изреци. Ставом другим изреке, ништи се решење заменика генералног директора туженог број 85К од 27.07.2011. године и налаже туженом да тужиоца врати у радни однос и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу због незаконитог престанка радног односа за период од 03.08.2011. године до 31.01.2013. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе одређено у изреци. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове од 302.816,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3064/13 од 27.11.2014. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртном изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење заменика генералног директора туженог број 85К од 27.07.2011. године и наложи туженом да тужиоца врати у радни однос и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу због незаконитог престанка радног

односа за период од 03.08.2011. године до 31.01.2013. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе означено у изреци, док је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 156.408,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију и то против става другог изреке, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном делимичном пресудом Општинског суда у Рашки П1 290/02 од 30.06.2006. године поништено је решење директора туженог број 12866 од 27.12.2000. године, којим је тужиоцу престао радни однос закључно са 31.12.2000. године и туженом је наложено да тужиоца врати у радни однос и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. У току извршења наведене пресуде тужилац је 28.08.2010. године враћен на посао, а по уговору о раду број 699К од 17.08.2010. године и то на радно место шефа продаје у хотелу П. на К. Решењем туженог број 85К од 27.07.2011. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, с обзиром да је проглашен технолошким вишком, због организационих и економских промена код туженог. Наиме, изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог број 71К од 08.07.2011. године, између осталог је утврђено да се у хотелу П. на К. бришу послови шефа продаје. Управни одбор туженог је на седници одржаној 20.07.2011. године донео одлуку број 324 којом је утврдио да ће због технолошких, економских и организационих промена у оквиру периода од 30 дана доћи до престанка потребе за радом 8 од 61 запослених на неодређено време. Тужени није био у могућности да тужиоцу обезбеди неко од права прописаних законом, односно није било могућности да тужилац буде распоређен на друго радно место, због чега је проглашен технолошким вишком и тужени му је исплатио отпремнину.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се поништи решење тужене од 27.07.2011. године и да се наложи туженом да тужиоца врати у радни однос и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, као и да му накнади штету.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Испитујући законитост спорног решења од 27.07.2011. године, другостепени суд је правилно закључио да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду, јер је код туженог послодавца дошло до технолошких, економских и организационих промена, због чега је донета измена и допуна Правилника о организацији и систематизацији послова код тужене од 08.07.2011. године којим је предвиђено да је престала потреба за радним местом шефа продаје у хотелу П. на К. Сагласно наведеном, како је правилно утврђено да је укинута радно место на којем је тужилац био распоређен, то није било места примени критеријума за одређивање вишка запослених. Ово са разлога, што предвиђени критеријуми за утврђивање вишка запослених се примењују само у ситуацији када је потребно од више извршилаца на једном радном месту да се одреди која лица представљају вишак. Стога, тужени није био у обавези да примени предвиђене критеријуме за утврђивање вишка запослених, јер је укинута радно место на којем је тужилац био распоређен, а како није било могућности да тужилац буде распоређен на друго радно место, то је проглашен технолошким вишком и тужени му је исплатио отпремнину. Имајући у виду да је тужени у потпуности спровео поступак у складу са законом, то је тужиоцу законито отказан уговор о раду услед престанка потребе за његовим радом, а на основу одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду.

На основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**